

Arrest

nr. 175 935 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Pashtoun origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Mirzakhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar.

Uw vader had een CD- en DVD-zaak. Ongeveer 6 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg uw vader problemen. Er kwamen mensen bij uw vader om te vragen zijn zaak te sluiten en met hen mee te werken. Ze stelden dat uw vader hen informatie moest doorgeven over buitenlanders die passeerden op de weg waar de winkel van uw vader lag. Uw vader weigerde dit en vroeg hem met rust te laten. De dag nadien vielen deze personen jullie huis binnen. Ze namen uw vader mee. Drie dagen later lieten ze het levenloze lichaam van uw vader achter bij de winkel. U nam het werk van uw vader over. Ongeveer 6

maanden later kreeg u hetzelfde probleem als uw vader. U nam dadelijk contact met uw oom die u zei naar Jalalabad te komen. Na 10 dagen vroeg uw oom u om uw moeder en broers te gaan halen en hen naar Jalalabad te brengen. Op weg naar huis werd u tegengehouden door Taliban. U werd geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plaats. Er zaten nog jongens. De Taliban spraken over de Islam en u kreeg films te zien over de Jihad. U zat er ongeveer vier dagen toen u van Taliban een vest vol explosieven kreeg. U werd achtergelaten op een weg waar voertuigen van buitenlanders en het leger zouden komen. U diende de vest te laten ontploffen indien er een konvooi van die voertuigen naderde. Op het ogenblik dat er een konvooi van voertuigen van buitenlandse troepen in uw richting reed zette u zich in het midden van de weg en toonde de bomvest die u aan had. U vroeg hen om hulp. Er werd een brigade gebeld om de bom te ontmantelen. U ging naar huis, maar enkele dagen later kwamen Taliban naar de moskee. Zij vroegen aan de dorpsouderen om u aan hen uit te leveren. De dorpsouderen verwittigden u en stelden dat u beter kon vertrekken. U ging opnieuw naar uw oom in Jalalabad. U verbleef een tiental dagen bij uw oom toen u van hem vernam dat uw CD-winkel opgeblazen was door een persoon aan wie uw vader nog geld verschuldigd was en die van u eiste dat geld nog te betalen. Daarop besloot u te vertrekken.

U reisde vanuit Afghanistan via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u 2 maanden verbleef. Vanuit Griekenland reisde u via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 3 september 2011 aankwam en op 5 september 2011 asiel vroeg. Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u een taskara, een verklaring van de ouderen van uw dorp en enkele foto's neer.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd op 16 januari 2013 door het CGVS een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag en omdat u zich redelijkerwijze in de provinciehoofdstad Jalalabad kunt vestigen. Tegen deze beslissing diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 10 juni 2013 bevestigde de RVV deze beoordeling en beslissing.

Na dit arrest ging u naar het Verenigd Koninkrijk waar u 3 maanden verbleef. Wanneer u er werd gearresteerd, vreesde u dat ze u terug naar België zouden sturen waar u geen accommodatie heeft en bijgevolg in parken zou moeten slapen. Hierdoor besloot u in oktober 2013 vrijwillig terug te keren naar Afghanistan.

U keerde terug naar uw geboortedorp Mirzakhel waar u in hetzelfde huis als uw moeder verbleef. Zij was, na 1 of anderhalf jaar bij haar broer in de provinciehoofdstad Jalalabad te hebben gewoond, teruggekeerd naar Mirzakhel. Ze moest van haar broer terugkeren naar het dorp omdat hij angst had problemen te kunnen krijgen met de Taliban omdat hij uw eerste reis naar Europa had geregeld. Deze oom kwam na uw terugkeer naar Afghanistan om het leven bij een zelfmoordaanslag op de Kabul Bank in Jalalabad. Ongeveer een week voor uw vertrek kreeg u via de imam van uw dorp een dreigbrief van de Taliban die u ervan beschuldigden een ongelovige te zijn geworden, aldus de imam. Hierop besloot u Afghanistan voor een tweede maal te verlaten, in maart 2015. U diende op 28 juli 2015 uw tweede en huidige asielaanvraag in. U volhardt in uw verklaarde asielproblemen ten tijde van uw eerste asielaanvraag. Ook stelt u dat u hepatitis C heeft gekregen door de droefheid die u voelde na de negatieve beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag. U legt volgende documenten neer: uw taskara, een document van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk dd. 18.10.2013, een visakaart, 8 medische documenten afkomstig uit Jalalabad, 5 enveloppen, 3 foto's en een dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst moet in het kader van uw tweede asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek heeft gebaseerd (CGVS, p. 10 & 12). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en werd besloten dat u redelijkerwijze in staat moet zijn om in Jalalabad een nieuw leven te beginnen. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) was van mening dat u zich redelijkerwijze in de provinciehoofdstad Jalalabad kon vestigen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

Ook de vaststelling dat u vanuit het Verenigd Koninkrijk vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan omdat u vreesde anders te worden teruggestuurd naar België waar u geen accommodatie had en in parken diende te slapen (CGVS, p. 4), ondermijnt de door u aangehaalde vrees jegens Afghanistan. Aangaande uw beweerde terugkeer in 2013 naar het dorp Mirzakhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar kunnen grote vraagtekens worden geplaatst, waardoor er eveneens ernstige twijfels rijzen bij uw beweerde problemen met de taliban die zich in Mirzakhel zouden hebben afgespeeld.

Zo stelt u eerst dat de taliban in uw dorp aanwezig waren na uw terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk (CGVS, p. 8). Wanneer vervolgens gevraagd wordt op welke manier de taliban aanwezig zijn in uw dorp, stelt u dat ze betrokken waren in terroristische activiteiten (CGVS, p. 8). Wanneer hierna een paar keer werd doorgevraagd naar de activiteiten van de taliban in uw dorp, antwoordt u dat u geen voorbeelden hiervan kunt geven, dat u niets weet over hun activiteiten en uiteindelijk stelt u zelfs dat u niet weet of de taliban al dan niet in uw dorp aanwezig zijn (CGVS, p. 9), hetgeen niet verenigbaar is met uw eerdere verklaring als zouden taliban in uw dorp aanwezig zijn. Van u die naar eigen zeggen na uw terugkeer naar Afghanistan bijna 2 jaar in het dorp Mirzakhel heeft verbleven, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u consistent bent betreffende uw verklaringen over de aan- of afwezigheid van de taliban in uw dorp en hun activiteiten.

Tevens verklaart u dat uw moeder papaver teelde in Mirzakhel (CGVS, p. 6). U stelt echter foutief dat papaver in uw regio in het koude seizoen wordt geoogst, meer bepaald in de maand 'hut' of een maand ervoor (CGVS, p. 6). De maand 'hut' komt overeen met de periode van 20 februari tot 20 maart (zie administratief dossier). Papaver wordt in Nangarhar echter geoogst van half april tot half mei (zie administratief dossier). Van u die na uw terugkeer nog bijna 2 jaar in het dorp Mirzakhel zou hebben gewoond, te midden van de opiumrijke provincie Nangarhar (zie administratief dossier), en die zou geleefd hebben van de opbrengst van de papaverteelt van uw moeder, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u weet wanneer papaver dient te worden geoogst in uw verklaarde regio van herkomst.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad en dat u er na uw terugkeer minstens verschillende malen bent geweest. Zo blijkt u in staat om verschillende prominente gebouwen en wijken van Jalalabad in chronologische volgorde op te sommen wanneer gevraagd werd naar wat u allemaal passeerde van uw huis naar Jalalabad (CGVS, p. 15). Daarenboven legt u 8 medische documenten neer die zijn opgemaakt op verschillende plaatsen in de stad Jalalabad (zie document 4).

Omwille van bovenstaande vaststellingen zijn er ernstige twijfels gerezen dat u na uw terugkeer naar Afghanistan gedurende bijna 2 jaar in het dorp Mirzakhel verbleven heeft en wordt vermoed dat u in die periode in Jalalabad heeft verbleven.

Een verdere versterking van dit vermoeden wordt gevonden in uw verklaringen aangaande uw oom langs moederskant. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u een oom heeft die in de stad Jalalabad woont, er een winkel heeft en welstellend is (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 4). Deze oom heeft ook uw eerste reis naar Europa geregeld en betaald (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 8). Bovendien heeft u zelf 9 à 10 dagen bij uw oom verbleven en verbleven uw moeder en uw 2 broers bij hem in Jalalabad (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 4). In het kader van uw tweede en huidige asielverzoek stelt u dat uw oom uw moeder en uw 2 broers na anderhalf jaar bij hem in Jalalabad te hebben verbleven, terugstuurde naar uw geboortedorp Mirzakhel omdat hij vreesde problemen te kunnen krijgen met de taliban omdat hij uw eerste reis naar Europa had geregeld (CGVS, p. 5). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban weet deze bewering echter niet te overtuigen. Bovendien heeft uw oom nooit enige problemen met de taliban gekend (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 5) en heeft hij reeds veel (financiële) inspanningen gedaan, met name uw eerste reis geregeld en betaald en uw moeder en 2 broers in huis genomen. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat uw welstellende oom hen zou terugsturen naar het dorp Mirzakhel en zelfs geen enkel contact meer zou onderhouden met uw moeder zoals u beweert (CGVS, p. 15). Ook uw bewering als zou uw oom zijn gestorven bij een zelfmoordaanslag op de Kabul Bank in Jalalabad heeft u niet aannemelijk gemaakt. U blijft immers zeer vaag over de datum van zijn overlijden. U kent namelijk de datum van zijn overlijden niet, u denkt dat het toen zomer was en u weet niet of het in het jaar 1393 of 1394 gebeurde (CGVS, p. 5). Dit is vreemd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aanslag op de Kabul Bank in april 2015 plaatsvond, slechts enkele maanden voor uw tweede vertrek uit Afghanistan. Tevens kunt u geen documenten neerleggen die de dood van uw oom aantonen (CGVS, p. 15). Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat uw oom nog steeds in Jalalabad verblijft en dat u mogelijks samen met uw moeder en 2 broers bij hem heeft verbleven na uw terugkeer.

Betreffende de door u neergelegde dreigbrief die u naar eigen zeggen via de imam van het dorp Mirzakhel van de taliban kreeg en die de directe aanleiding vormde om Afghanistan een tweede keer te verlaten, moeten bovendien volgende zaken worden vastgesteld.

Zo weet u niet wat er in deze dreigbrief is geschreven (CGVS, p. 12). In verband met de inhoud van dit document komt u niet verder dan te stellen dat de imam uw moeder zei dat de taliban vroegen dat u naar hen zou gaan en dat ze menen dat u een ongelovige bent geworden omdat u in het buitenland heeft verbleven (CGVS, p. 10, 11 & 12). Aangezien u na het ontvangen van deze dreigbrief besloot Afghanistan voor een tweede maal te verlaten (CGVS, p. 10), mag logischerwijze van u worden verwacht dat u op de hoogte bent van de concrete inhoud van deze brief. Uit de vertaling van deze brief blijkt bovendien dat u door de taliban wordt gevraagd te stoppen met uw muziekwinkel in Kaga Bazar (zie vertaling document 8). Dit verzoek is vreemd aangezien u naar eigen zeggen na uw terugkeer naar Afghanistan geen muziekwinkel heeft uitgebaat (CGVS, p. 8). Bovendien werd er in het kader van uw eerste asielverzoek besloten dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen als zou u eigenaar geweest zijn van een CD/DVD- winkel.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. In dit opzicht moet ook worden opgemerkt dat uw familie u verschillende documenten heeft doorgefaxt waarvan u reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie heeft neergelegd bij het indienen van uw tweede asielaanvraag doch niet deze dreigbrief van de taliban (CGVS, p. 14), die nochtans de concrete aanleiding voor u was om Afghanistan voor een tweede keer te verlaten.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban in Mirzakhel, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in

de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Hieromtrent moet opnieuw gewezen worden op het vermoeden dat u na uw terugkeer naar Afghanistan in 2013 niet bent teruggekeerd naar het dorp Mirzakhel en dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad (zie supra). Mogelijks heeft u bij uw oom in Jalalabad verbleven die u, uw moeder en uw broers reeds onderdak (had) verschaft (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 9). De beweerde dood van deze oom heeft u evenmin aannemelijk gemaakt (zie supra). Bijgevolg wordt vermoed dat u een reëel familiaal netwerk heeft in Jalalabad waar u op kunt terugvallen. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde medische attesten en uit uw verklaringen dat u zich door verschillende artsen en in verschillende medische instellingen liet behandelen in Jalalabad (CGVS, p. 12-13). U stelt ter zake dat u aan hepatitis c lijdt, die u zou hebben opgelopen door de droefheid die u voelde na de negatieve beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 3). Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt echter niet aan welke aandoening u precies lijdt - er blijkt enkel uit dat een aantal leverwaarden verhoogd zijn en er is sprake van een ontstoken galblaas -, noch wat uw huidige medische toestand is. Opmerkelijk hierbij is ook dat deze attesten opgesteld zijn op naam van 'Moslim Khan', 'Moslim Jan' en/of 'Moslim Ullah', terwijl u verklaart M.(...) K.(...) te heten. Hoe dan ook blijkt uit deze attesten en uit uw verklaringen ter zake dat u toegang had/ hebt tot medische zorgen in Jalalabad (CGVS, p. 12-13). Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat u geen asiel vraagt omwille van gezondheidsproblemen (CGVS, p. 13).

Voorts moet worden vastgesteld dat u het CGVS geen zicht biedt op uw werkelijk profiel en financiële situatie. Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u leefde van de papaverooft van uw moeder in Mirzakhel (zie supra). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent hoe uw eerste reis naar Europa bekostigd werd. Zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw eerste reis werd betaald door de verkoop van 3 jerib grond en een bijdrage van uw oom (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 8). Tijdens uw huidige asielerzoek verklaart u daarentegen dat uw eerste reis werd betaald door de verkoop van de helft van jullie 6 à 8 jerib grond en de verkoop van uw ouderlijk huis (CGVS, p. 5). Ook moet worden vastgesteld dat u 6000 dollar heeft betaald voor uw tweede reis naar Europa, waarvan 4500 dollar afkomstig was van spaargeld (CGVS, p. 11 & 12).

Men kan dus concluderen dat u als zelfstandige jongeman afkomstig van een niet onbemiddelde familie in staat bent een bestaan uit te bouwen in de provinciehoofdstad en dat u hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad Jalalabad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat dit niet mogelijk is omdat u een doelwit van de taliban bent en ze u overal zoeken (CGVS, p. 15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissingen niet wijzigen. Uw taskara heeft u reeds neergelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag en bevat enkel informatie over uw identiteit die in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staat. Het document van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk dd. 18.10.2013 toont louter aan dat u bent teruggekeerd naar de Afghaanse hoofdstad Kabul. De door u neergelegde visakaart bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De 5 neergelegde enveloppen tonen enkel aan dat u briefwisseling vanuit Jalalabad en Kabul heeft ontvangen. In verband met de 3 foto's moet worden opgemerkt dat 2 ervan zijn gemaakt voor het indienen van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 14). U staat hierop afgebeeld als

kind en ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Betreffende de derde foto stelt u dat deze 4 à 5 maanden voor uw tweede vertrek uit Afghanistan is genomen in de Kaga bazar (CGVS, p. 14). U staat hierop afgebeeld in een kapperszaak. Echter, uit niets kan worden opgemaakt waar deze foto zou zijn genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielaanvraag en omdat hij zich redelijkerwijze in de provinciehoofdstad Jalalabad kan vestigen. De Raad bevestigde deze weigeringsbeslissing in zijn arrest met nummer 104 735 van 10 juni 2013.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van verzoekers huidige en tweede asielaanvraag evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst moet in het kader van uw tweede asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek heeft gebaseerd (CGVS, p. 10 & 12). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en werd besloten dat u redelijkerwijze in staat moet zijn om in Jalalabad een nieuw leven te beginnen. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) was van mening dat u zich redelijkerwijze in de provinciehoofdstad Jalalabad kon vestigen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

Ook de vaststelling dat u vanuit het Verenigd Koninkrijk vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan omdat u vreesde anders te worden teruggestuurd naar België waar u geen accommodatie had en in parken diende te slapen (CGVS, p. 4), ondermijnt de door u aangehaalde vrees jegens Afghanistan.

Aangaande uw beweerde terugkeer in 2013 naar het dorp Mirzakhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar kunnen grote vraagtekens worden geplaatst, waardoor er eveneens ernstige twijfels rijzen bij uw beweerde problemen met de taliban die zich in Mirzakhel zouden hebben afgespeeld.

Zo stelt u eerst dat de taliban in uw dorp aanwezig waren na uw terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk (CGVS, p. 8). Wanneer vervolgens gevraagd wordt op welke manier de taliban aanwezig zijn in uw dorp, stelt u dat ze betrokken waren in terroristische activiteiten (CGVS, p. 8). Wanneer hierna een paar keer werd doorgevraagd naar de activiteiten van de taliban in uw dorp, antwoordt u dat u geen voorbeelden hiervan kunt geven, dat u niets weet over hun activiteiten en uiteindelijk stelt u zelfs dat u niet weet of de taliban al dan niet in uw dorp aanwezig zijn (CGVS, p. 9), hetgeen niet verenigbaar is met uw eerdere verklaring als zouden taliban in uw dorp aanwezig zijn. Van u die naar eigen zeggen na uw terugkeer naar Afghanistan bijna 2 jaar in het dorp Mirzakhel heeft verbleven, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u consistent bent betreffende uw verklaringen over de aan- of afwezigheid van de taliban in uw dorp en hun activiteiten.

Tevens verklaart u dat uw moeder papaver teelde in Mirzakhel (CGVS, p. 6). U stelt echter foutief dat papaver in uw regio in het koude seizoen wordt geoogst, meer bepaald in de maand ‘hut’ of een maand ervoor (CGVS, p. 6). De maand ‘hut’ komt overeen met de periode van 20 februari tot 20 maart (zie administratief dossier). Papaver wordt in Nangarhar echter geoogst van half april tot half mei (zie administratief dossier). Van u die na uw terugkeer nog bijna 2 jaar in het dorp Mirzakhel zou hebben gewoond, te midden van de opiumrijke provincie Nangarhar (zie administratief dossier), en die zou geleefd hebben van de opbrengst van de papaverteelt van uw moeder, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u weet wanneer papaver dient te worden geoogst in uw verklaarde regio van herkomst.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad en dat u er na uw terugkeer minstens verschillende malen bent geweest. Zo blijkt u in staat om verschillende prominente gebouwen en wijken van Jalalabad in chronologische volgorde op te sommen wanneer gevraagd werd naar wat u allemaal passeerde van uw huis naar Jalalabad (CGVS, p. 15). Daarenboven legt u 8

medische documenten neer die zijn opgemaakt op verschillende plaatsen in de stad Jalalabad (zie document 4).

Omwille van bovenstaande vaststellingen zijn er ernstige twijfels gerezen dat u na uw terugkeer naar Afghanistan gedurende bijna 2 jaar in het dorp Mirzakhel verbleven heeft en wordt vermoed dat u in die periode in Jalalabad heeft verbleven.

Een verdere versterking van dit vermoeden wordt gevonden in uw verklaringen aangaande uw oom langs moederskant. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u een oom heeft die in de stad Jalalabad woont, er een winkel heeft en welstellend is (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 4). Deze oom heeft ook uw eerste reis naar Europa geregeld en betaald (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 8). Bovendien heeft u zelf 9 à 10 dagen bij uw oom verbleven en verbleven uw moeder en uw 2 broers bij hem in Jalalabad (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 4). In het kader van uw tweede en huidige asielverzoek stelt u dat uw oom uw moeder en uw 2 broers na anderhalf jaar bij hem in Jalalabad te hebben verbleven, terugstuurde naar uw geboortedorp Mirzakhel omdat hij vreesde problemen te kunnen krijgen met de taliban omdat hij uw eerste reis naar Europa had geregeld (CGVS, p. 5). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban weet deze bewering echter niet te overtuigen. Bovendien heeft uw oom nooit enige problemen met de taliban gekend (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 5) en heeft hij reeds veel (financiële) inspanningen gedaan, met name uw eerste reis geregeld en betaald en uw moeder en 2 broers in huis genomen. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat uw welstellende oom hen zou terugsturen naar het dorp Mirzakhel en zelfs geen enkel contact meer zou onderhouden met uw moeder zoals u beweert (CGVS, p. 15). Ook uw bewering als zou uw oom zijn gestorven bij een zelfmoordaanslag op de Kabul Bank in Jalalabad heeft u niet aannemelijk gemaakt. U blijft immers zeer vaag over de datum van zijn overlijden. U kent namelijk de datum van zijn overlijden niet, u denkt dat het toen zomer was en u weet niet of het in het jaar 1393 of 1394 gebeurde (CGVS, p. 5). Dit is vreemd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aanslag op de Kabul Bank in april 2015 plaatsvond, slechts (...) maand (...) voor uw tweede vertrek uit Afghanistan. Tevens kunt u geen documenten neerleggen die de dood van uw oom aantonen (CGVS, p. 15). Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat uw oom nog steeds in Jalalabad verblijft en dat u mogelijks samen met uw moeder en 2 broers bij hem heeft verbleven na uw terugkeer.

Betreffende de door u neergelegde dreigbrief die u naar eigen zeggen via de imam van het dorp Mirzakhel van de taliban kreeg en die de directe aanleiding vormde om Afghanistan een tweede keer te verlaten, moeten bovendien volgende zaken worden vastgesteld.

Zo weet u niet wat er in deze dreigbrief is geschreven (CGVS, p. 12). In verband met de inhoud van dit document komt u niet verder dan te stellen dat de imam uw moeder zei dat de taliban vroegen dat u naar hen zou gaan en dat ze menen dat u een ongelovige bent geworden omdat u in het buitenland heeft verbleven (CGVS, p. 10, 11 & 12). Aangezien u na het ontvangen van deze dreigbrief besloot Afghanistan voor een tweede maal te verlaten (CGVS, p. 10), mag logischerwijze van u worden verwacht dat u op de hoogte bent van de concrete inhoud van deze brief. Uit de vertaling van deze brief blijkt bovendien dat u door de taliban wordt gevraagd te stoppen met uw muziekwinkel in Kaga Bazar (zie vertaling document 8). Dit verzoek is vreemd aangezien u naar eigen zeggen na uw terugkeer naar Afghanistan geen muziekwinkel heeft uitgebaat (CGVS, p. 8). Bovendien werd er in het kader van uw eerste asielverzoek besloten dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen als zou u eigenaar geweest zijn van een CD/DVD- winkel.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. In dit opzicht moet ook worden opgemerkt dat uw familie u verschillende documenten heeft doorgefaxt waarvan u reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie heeft neergelegd bij het indienen van uw tweede asielaanvraag doch niet deze dreigbrief van de taliban (CGVS, p. 14), die nochtans de concrete aanleiding voor u was om Afghanistan voor een tweede keer te verlaten.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban in Mirzakhel, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire

beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

(...)

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissingen niet wijzigen. Uw taskara heeft u reeds neergelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag en bevat enkel informatie over uw identiteit die in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staat. Het document van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk dd. 18.10.2013 toont louter aan dat u bent teruggekeerd naar de Afghaanse hoofdstad Kabul. De door u neergelegde visakaart bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De 5 neergelegde enveloppen tonen enkel aan dat u briefwisseling vanuit Jalalabad en Kabul heeft ontvangen. In verband met de 3 foto's moet worden opgemerkt dat 2 ervan zijn gemaakt voor het indienen van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 14). U staat hierop afgebeeld als kind en ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Betreffende de derde foto stelt u dat deze 4 à 5 maanden voor uw tweede vertrek uit Afghanistan is genomen in de Kaga bazar (CGVS, p. 14). U staat hierop afgebeeld in een kapperszaak. Echter, uit niets kan worden opgemaakt waar deze foto zou zijn genomen.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker betoogt dat zijn kennis over de stad Jalalabad geheel in lijn ligt met zijn asielrelaas en dat het van weinig objectiviteit getuigt “*dat net deze verklaringen ervoor zorgen dat zijn asielaanvraag werd afgewezen*”. Verzoeker stelt tijdens zijn beide asielaanvragen duidelijk te hebben aangegeven dat hij vóór zijn eerste asielaanvraag tijdelijk bij zijn oom in Jalalabad had gewoond. Dat Jalalabad de enige grote stad in de regio is, zou volgens verzoeker verklaren waarom alle door hem ingediende medische verslagen in deze stad werden opgesteld. Hij voert aan dat de medische voorzieningen in de rest van de provincie Nangarhar niet van dezelfde kwaliteit zijn als deze in de provinciehoofdstad Jalalabad. Verzoeker wijst erop dat hij op gedetailleerde wijze kon antwoorden op de vragen die hem werden gesteld betreffende zijn dorp Mirzakhel en de omliggende regio. Hij stelt dat hij volgens dezelfde redenering die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikt om aan te tonen dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad heeft gewoond evengoed kan aantonen dat hij in Mirzakhel heeft gewoond. Aangezien Jalalabad slechts op 43 kilometer van het district Khogyani ligt, zou zijn goede kennis van deze stad eerder een element zijn dat zijn asielrelaas bevestigt. Verzoeker besluit dat geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, zoals zijn afkomst uit een klein dorp waar nauwelijks voorzieningen aanwezig zijn en zijn daaruit voortvloeiende behoefte om naar de stad te reizen voor administratieve en andere doeleinden. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag bij wijze van nieuw element aanvoert dat hij, nadat zijn eerste asielaanvraag in België werd afgesloten met een weigeringsbeslissing en hij een drietal maanden in het Verenigd Koninkrijk verbleef, terugkeerde naar zijn geboortedorp Mirzakhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, alwaar hij andermaal problemen zou hebben gekregen met de taliban. Uit de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2013 gedurende bijna twee jaar in het dorp Mirzakhel zou hebben verbleven, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen met de taliban aldaar. Verzoekers verklaringen doen vermoeden dat zijn oom nog steeds in Jalalabad verblijft – en niet omkwam bij de zelfmoordaanslag nabij de New Kabul Bank van april 2015, zoals verzoeker nochtans beweert – en dat hij mogelijks samen met zijn moeder en twee broers bij hem heeft verbleven na zijn terugkeer. In zoverre verzoeker van mening is dat zijn verklaringen aangaande Jalalabad ervoor zorgen dat huidige asielaanvraag wordt afgewezen, gaat hij eraan voorbij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, behalve op de vaststelling dat verzoeker vertrouwd blijkt met Jalalabad, zich baseert op meerdere andere elementen om verzoekers verblijf in het dorp Mirzakhel na zijn terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekers kennis van de stad Jalalabad verworven werd tijdens de weinige dagen dat hij er voorafgaand aan zijn eerste vertrek uit Afghanistan verbleef (zie administratief dossier eerste asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag, p. 4) en naar aanleiding van de sporadische reizen die hij voor administratieve, medische en andere doeleinden naar deze stad zou hebben ondernomen, doet verzoeker geen afbreuk aan het vermoeden zich na zijn terugkeer in Jalalabad te hebben gevestigd, in de mate dat hij de overige motieven die voormeld vermoeden schragen geheel ongemoeid laat. Verzoekers herkomst uit het dorp Mirzakhel alsook zijn verblijf aldaar tot enkele dagen vóór zijn eerste vertrek uit Afghanistan staan *in casu* niet ter discussie. Er kan door de Raad dan ook niet worden ingezien in welke zin

verzoekers gedegen kennis desbetreffend vermag aan te tonen dat hij ook na zijn terugkeer naar Afghanistan in dit dorp zou hebben verbleven.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de in het administratief dossier opgenomen COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015 is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootse gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015, aanwezig in het administratief dossier) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair

aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Raad benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat er volgens verschillende bronnen op dit moment een oorlog woedt in het oosten van Afghanistan tussen de taliban en IS. Hij verwijst naar een persartikel over de pogingen van IS om hun zelfverklaard kalifaat uit te breiden naar Afghanistan, waarbij het de bedoeling is om Jalalabad in te nemen als basis om de rest van het land te veroveren (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker stelt verder dat het op zijn minst bizar kan worden genoemd dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor zijn veiligheidsanalyse van Afghanistan een rapport gebruikt van UNHCR dat dateert van 6 augustus 2013. Hij argumenteert dat voormeld rapport gedateerd is gelet op nieuwe ontwikkelingen inzake de Afghaanse veiligheidssituatie. Verzoeker wijst erop dat volgens het meest recente jaarrapport van UNAMA 2015 tot dusver het meest bloederige jaar was voor burgers in Afghanistan. Volgens verzoeker blijkt uit dit rapport eveneens dat er in het oosten van Afghanistan dubbel zoveel burgerslachtoffers te betreuren vielen dan in 2014 (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Waar in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat IS openlijk en militair aanwezig is in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan, wijst verzoeker erop dat het dorp Mirzakhel gelegen is in het zuidelijke district Khogyani. Verzoeker betwist de veiligheid van het voorgestelde vestigingsalternatief Jalalabad. Hij wijst op de nabijheid van een oorlogszone, alsook op het gegeven dat IS reeds verschillende aanslagen zou hebben gepleegd in Jalalabad om haar doel, zijnde het veroveren van deze strategisch belangrijke stad, kracht bij te zetten. Onder verwijzing naar diverse persartikels stelt verzoeker dat ook de taliban regelmatig aanslagen pleegt in Jalalabad (stukken 5-9 gevoegd bij het verzoekschrift). Hij betoogt dat, hoewel het aanslagen betreft tegen specifieke doelwitten, het merendeel in druk bevolkte wijken plaatsvindt en er daarbij regelmatig veel burgerslachtoffers vallen. Het is niet omdat vluchtelingen uit de door IS of de taliban gecontroleerde districten hun toevlucht zoeken tot de meest nabije grote stad, dat deze stad een veilige haven is voor deze vluchtelingen, aldus verzoeker. Hij stelt dat Jalalabad voorlopig nog in handen is van de Afghaanse overheid, maar dat deze situatie van voorlopige relatieve veiligheid elk moment kan veranderen in een situatie van 'open combat'. Verzoeker wijst er verder op dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de veiligheidsanalyse van Jalalabad baseert (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015) slechts de periode van maart 2015 tot en met november 2015 bestrijkt en dat er tussen november 2015 en de datum van de bestreden beslissing niet minder dan vier aanslagen waren in Jalalabad met meerdere burgerslachtoffers. Verzoeker vestigt de aandacht op het feit dat in voormelde informatie kan worden gelezen dat het Institute for the Study of War het waarschijnlijk acht dat de volgende doelstelling van IS in Nangarhar aanvallen op Amerikaanse en Afghaanse veiligheidstroepen in Jalalabad is en dat studenten aan de universiteit van Jalalabad tijdens een manifestatie openlijk met vlaggen van IS en de taliban zwaaiden. Het moge duidelijk zijn, aldus verzoeker, dat er in Jalalabad de komende tijd nog veel meer en veel zwaardere aanvallen zullen plaatsvinden en dat de veiligheidssituatie van maart tot en met november 2015 niet representatief is voor het risico op ernstige schade dat hij in geval van een terugkeer naar de provincie Nangarhar zal lopen. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedateerde en bijzonder beperkte informatie over Afghanistan in het algemeen en over Jalalabad in het bijzonder gebruikt om hem de subsidiaire bescherming te ontzeggen.

Wat betreft het rapport van UNHCR van 6 augustus 2013, toont verzoeker niet aan dat het op basis van meer recente informatie niet langer zou opgaan te stellen dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend zijn, en dat het voortaan opportuun of gerechtvaardigd zou zijn om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Waar verzoeker

wijst op de strijd die IS levert in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar en op het aantal burgerdoden dat in de loop van 2015 te betreuren viel in het oosten van Afghanistan, gaat hij er schijnbaar aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er in zijn regio van herkomst sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, maar dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Voormeld jaarrapport van UNAMA heeft, voor zover het betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan als dusdanig, geen uitstaans met de veiligheidssituatie in het vestigingsalternatief Jalalabad. Uit de informatie die verzoeker bijbrengt over de aanslagen die zich na de onderzoeksperiode van voormelde COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad hebben voorgedaan, kan niet blijken dat het hogervermelde patroon van complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden, maar waarbij Afghaanse burgers geen doelwit vormen, niet langer zou standhouden. Verzoeker brengt geen informatie aan ter staving van zijn bewering dat de veiligheid in Jalalabad precair zou zijn en op elk moment zou kunnen omslaan in een situatie van 'open combat'. Dat IS zich mogelijks tot doel heeft gesteld om de in Jalalabad opererende veiligheidsdiensten aan te vallen en op enige sympathie kan rekenen onder studenten, is op zich geen indicatie dat de veiligheidssituatie in Jalalabad niet onder controle zou zijn. Noch de dreiging uitgaande van IS, noch de aanslagen die zich tussen november 2015 en de datum van de bestreden beslissing in Jalalabad hebben voorgedaan, wijzen erop dat er in Jalalabad de komende tijd nog veel meer en veel zwaardere aanvallen zullen plaatsvinden of dat de veiligheidssituatie zoals die kon worden vastgesteld van maart tot en met november 2015 niet representatief zou zijn voor het risico op ernstige schade dat verzoeker in geval van zijn vestiging in Jalalabad loopt. Het betreft hier louter speculatieve beweringen die geen grond vinden in de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad zoals deze blijkt uit de beschikbare informatie. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie kan niet worden besloten dat er voor burgers in Jalalabad actueel een risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Hieromtrent moet opnieuw gewezen worden op het vermoeden dat u na uw terugkeer naar Afghanistan in 2013 niet bent teruggekeerd naar het dorp Mirzakhel en dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad (zie supra). Mogelijks heeft u bij uw oom in Jalalabad verbleven die u, uw moeder en uw broers reeds onderdak (had) verschaft (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 9). De beweerde dood van deze oom heeft u evenmin aannemelijk gemaakt (zie supra). Bijgevolg wordt vermoed dat u een reëel familiaal netwerk heeft in Jalalabad waar u op kunt terugvallen. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde medische attesten en uit uw verklaringen dat u zich door verschillende artsen en in verschillende medische instellingen liet behandelen in Jalalabad (CGVS, p. 12-13). U stelt ter zake dat u aan hepatitis c lijdt, die u zou hebben opgelopen door de droefheid die u voelde na de negatieve beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 3). Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt echter niet aan welke aandoening u precies lijdt - er blijkt enkel uit dat een aantal leverwaarden verhoogd zijn en er is sprake van een ontstoken galblaas -, noch wat uw huidige medische toestand is. Opmerkelijk hierbij is ook dat deze attesten opgesteld zijn op naam van 'Moslim Khan', 'Moslim Jan' en/of 'Moslim Ullah', terwijl u verklaart M.(...) K.(...) te heten. Hoe dan ook blijkt uit deze attesten en uit uw verklaringen ter zake dat u toegang had/ hebt tot medische zorgen in Jalalabad (CGVS, p. 12-13). Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat u geen asiel vraagt omwille van gezondheidsproblemen (CGVS, p. 13).

Voorts moet worden vastgesteld dat u het CGVS geen zicht biedt op uw werkelijk profiel en financiële situatie. Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u leefde van de papaveroogst van uw moeder in Mirzakhel (zie supra). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent hoe uw eerste reis naar Europa bekostigd werd. Zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw eerste reis werd betaald door de verkoop van 3 jerib grond en een bijdrage van uw oom (CGVS d.d. 4/10/2012, p. 8). Tijdens uw huidige asielverzoek verklaart u daarentegen dat uw eerste reis werd betaald door de verkoop van de helft van jullie 6 à 8 jerib grond en de verkoop van uw ouderlijk huis (CGVS, p. 5). Ook moet worden vastgesteld dat u 6000 dollar heeft betaald voor uw tweede reis naar Europa, waarvan 4500 dollar afkomstig was van spaargeld (CGVS, p. 11 & 12).

Men kan dus concluderen dat u als zelfstandige jongeman afkomstig van een niet onbemiddelde familie in staat bent een bestaan uit te bouwen in de provinciehoofdstad en dat u hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad Jalalabad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat dit niet mogelijk is omdat u een doelwit van de taliban bent en ze u overal zoeken (CGVS, p. 15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)

Verzoeker betwist dat hij in Jalalabad nog bij zijn oom terecht kan, aangezien die zou zijn omgekomen bij de zelfmoordaanslag die plaatsvond nabij de New Kabul Bank. De Raad wijst erop dat aan de beweerde dood van verzoekers oom geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers verklaring dat zijn oom nog vóór zijn vertrek uit Afghanistan in maart 2015 het leven liet bij voormelde aanslag (stuk 10, gehoorverslag, p. 5; stuk 20, Verklaring DVZ, punten 10 en 37), kan immers niet in overeenstemming worden gebracht met informatie gevoegd bij het administratief dossier en die door verzoeker zelf wordt bijgebracht waaruit blijkt dat de aanslag nabij de New Kabul Bank in Jalalabad plaatsvond in april 2015.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF